

אלי שלוש:

„טעמתי טעם הבדידות — ומאז אני שדכנן!“

ל"ג בעומר מזכיר חתונות וחתונות מזכירות. לפעמים שדכנות.

פניתי אל השדכן אלי שלוש ושאלתי אותו: כמה זוגות הוא מחתן בל"ג בעומר?

אף זוג!

● כלומר, אתה משרד לא מצליח?

לא, סתם לא יצאה אף חתונה בל"ג בעומר. אבל במשך השנה חיתנתי זוגות רבים.

● למישרדי השדכנות יצא שם רע מאוד. אומרים, שהם גוזלים את כספם של אנשים בורדים ולא מסוגלים לתת תמורה מובטחת. מדוע זה קרה?

זה שטח לגמרי פרוץ. כל אחד שרוצה לעשות כסף קל ומהיר לוקח חדר ומכריז על עצמו שדכן. פניתי כבר לחברייכנסת אחדים וביקשתי שיחוקקו חוקים בעניין זה, שיקימו איוה גוף שייפקח על השדכנים. הבטיחו לי שיטפלו בזה.

● איך הסכת שדכנן? הרי זה לא מיקצוע שלומדים אותו.

הייתי מנהל חברת-בניה. נשוי ואב לבת. יום אחד התגרשנו וחרב עליי עולמי. טעמתי את טעמה של הבדידות.

התחלתי לארגן מסיבות ואירועים כדי להכיר אנשים, וככה זה גדל והתפתח, וראיתי שתוך כרי חיפושים עבור עצמי — אני מצליח לזווג זוגות רבים. הפכתי את זה למיקצוע.

● כמה פנזיים ופנזיות יש בארץ?

קרוב לחצי מליון. חלק מהם מסתדר בעצמו וחלק פונה לשדכנים — ותאמיני לי, זה לא החלק שאת חושבת.

נהוג לחשוב שמי שמוצלח ימצא לו לבר בתיווג, ורק הלא-יוצלחים פונים לשדכן. זה ממש לא נכון. באים אנשים מכל המינים והסוגים. יש כאלה שהם פשוט נורא כיישנים, יש כאלה שקשה להם ליצור קשר ראשוני, יש כאלה הרוצים לקצר את הדרך לחתונה. יש הורים הרואים לילדים שלהם.

● איך אתה רואה שהמישרד שלך לא יהפוך לסוכנות של היכרות ליליה אחר?

עד שאני שולח גבר להכיר אשה או להיפך — אני נמצא איתם בקשר ארוך מאוד. אני מומין את האנשים הביתה להיכרות, אחר כך אני מארגן נשפים ופיקניקים לכל הפנזיים הרשומים במישרדי, ורק אחרי שאני מכיר את הבחור או הבחורה, אני נותן להם מיספרייטלפון.

אין לי פקידים, אין לי מחשב, הכל אישי לגמרי. ועם כל זה פה ושם יש לפעמים פיספוס. אבל אי-אפשר להמנע מכך.

● כמה עולה להתחתן בעזרת שדכן?

אצלי אין מחיר אחיד. חיילת בת 19 תשלם הרבה פחות מבעל חברה מכוסס. למעשה, כל אחד משלם לפי יכולתו. אני באתי לשדכנות מצד הבדידות ולא מצד עשיית הרווחים הקלים.

שמואל הספרי:

„הרבי מגור הורה להוריד את ההצגה!“

ההצגה „מתן תורה בשש“ המוצגת כבר זמן-מה בירושלים, מגיעה לאזור תל-אביב ומתכוננת למיתקפה של החרדים מאזור המרכז. בחלק הראשון של ההצגה עולה על הבימה המחזאי והבימאי של „מתן תורה בשש“, שמואל הספרי, ומרביץ לקהל היושב באולם שיעור אמיתי בגמרא.

שאלתי את שמוליק אם זה טריק פרסומי ובכלל, מאיפה הוא יודע להעביר שיעור בגמרא?

זה לא טריק, השיעור בא להכניס את הקהל לתוך האווירה של ההצגה ולתת להם רקע להבנה יותר טובה של הנושא.

מאיפה אני יודע להעביר שיעור כזה? אני פשוט אדם רתי, שלמד בבתי-ספר דתיים.

● אם כך, הסכת לי שאלה. רציתי לשאול אם ההצגה היא אנטי-דתית.

תישאל. אני אענה לך: זו הצגה אנטי-דתית.

● תסביר.

אני מנסה להוציא לאור את האמת השוכנת מתחת לגמרא ולתלמוד כולו. אני רוצה להראות ששום אות לא יגיע עוד מהשמיים. מעתה הכל נתון בידי אנשים, וחלק מהם חושבים שהם ממלאי-מקום האלוהים.

סיפור ההצגה הוא סיפור בנוסח דאלאס. המתרחש בביתו של יהודי שאשתו ברהה ממנו. כל הזמן נשמע בבית קולי-אלוהים, המצווה מה לעשות, ורק בסוף מתברר שהקול הוא קולו של ראשהישיבה, שלקח לעצמו את התפקיד.

● איך כל זה מתיישב עם היותך אדם רתי ומאמין?

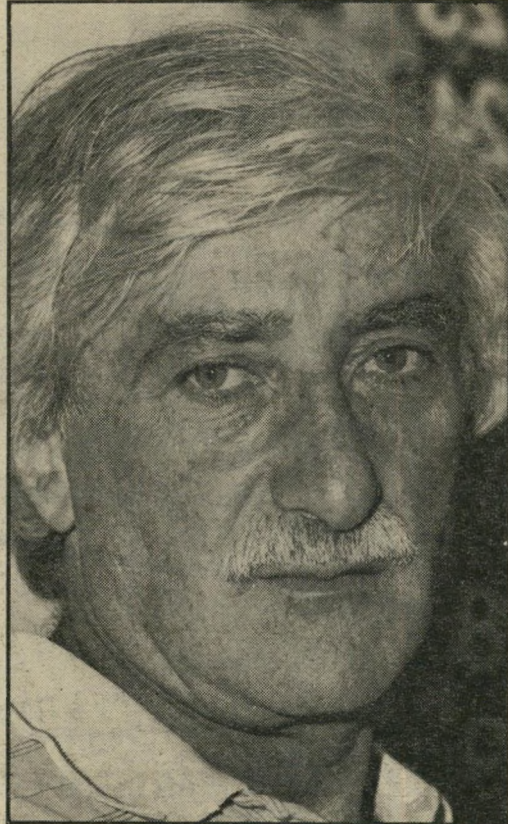
טוב מאוד! ככה אני חושב. כמה שיותר יודעים — יותר כופרים. אני יודע את החומר, זה הרקע שלי, אלה הם החומרים שמהם אני מורכב וזה מה שיש לי להגיד. ועם כל זה, אני אדם מאמין.

● היו לך צרות עם הרתיים בירושלים.

היו הרבה מאוד צרות: באו והסבירו לי שהרבי מגור נתן הוראה להוריד את ההצגה מייד, אימו בהפגנה של 3,000 חרדים ערב ערב ליד החאן.

כרגע שהם אמרו את זה, ביקשתי לדעת בדיוק באיזה שעה הם מתכוננים לבוא, כדי להזמין את הטלוויזיה ואת העיתונות, אז הם עזבו את העניין.

אחרי-כך הם איימו בהפסקת כל התמיכות שהיו או שיהיו לתיאטרון החאן. אני לא נבהל מזה. בינתיים יש שקט ואני מזהה כל שרב כמה חרדים מחופשים לחילוניים יושבים בקהל. באופן אבסורדי, יש לי הרגשה שהם הכינהגים מההצגה, כי הם מבנים באמת כמה מדובר.

גדי טולמן:

„ילד עם ליקוי זה לא בוש ה!“

כל הזמן אנחנו מתעסקים במי נבחר לאיזו שביעה ומה קרה לרפול שהתחרט ונטש את הכלה לפני החופה. מסתבר, שיש עוד דברים בארץ מלבד בחירות. בתחילת החודש התקיים בסמינר „לוינסקי“ יום עיון בנושא ליקוי-למידה אצל ילדים. מאחר שאין מדובר כאן בילדים אחדים בארץ אלא במאות אלפים, פניתי אל יו"ר אגודת „ניצן“, הדואגת לילדים בעלי ליקוי-למידה, ושאלתי אותו מה זה בדיוק ליקוי-למידה ואיך יודעים אם הוא קיים אצל הילד.

הילד שלמענו הוקמה אגודת ניצן הוא ילד הסובל מדברים רבים ושונים מאוד. תחת הכותרת „גזק מוחי מינימאלי“ ישנן בעיות של דיסקציה, בעיות של קורדינציה, בעיות של תנועה, קצרים מסויימים המביאים לקשיידיבור, למשל, או כל קושי אחר.

יש אגודה לעיוורים, המטפלת רק בעיוורים, אגודת-החרשים מטפלת רק בחרשים — אגודת ניצן מטפלת בעשרות בעיות, שכולן מוגדרות כמונח „גזק מוחי מינימאלי“.

● באיזה בתי-ספר לומדים ילדים כאלה?

בארץ הם הולכים לבתי-ספר מיוחדים או לכיתות אורגניות בתוך בתי-ספר רגילים. בארצות-הברית, למשל, ילדים כאלה הולכים לכיתות רגילות בתוך בתי-ספר רגילים, ורק מקבלים עזרה נוספת. אני בעד זה גם כאן.

● אם הילדים מאורגנים בבתי-ספר ובכיתות, מדוע קמה האגודה שלכם?

קמנו כדי לפתור הרבה מאוד בעיות. החל מאיכוון הבעיה, דרך הקמת מועדונים לשעות אחרי הצהריים, ועד לחינוך ההורים בהתמודדות עם הבעיות המיוחדות.

● אין די רופאים בארץ שיאבחנו את המחלה?

עם כל ההתפתחות של הרפואה המודרנית, יש עדיין בעיות קשות של איכוון. למשל, במיקרה הפרטי שלי, אילו הייתי סומך על האיכוון של רופאה-משפחה, לא היה לי היום ילד בן 12.

● עכשיו אני מבינה כיצד אתה הגעת לפעילות „ניצן“.

נכון, כמו כולם. רק כשיש בעיה כואבת בבית מבינים את חומרת המצב, ואז מתעורר הרצון לעזור לכולם. ויש מה לעזור. צריך לדעת איך לדחוף דברים, איך להזוין ואיך להתמודד עם הילדים עצמם, ולפעמים עם ההורים המנסים להתעלם מהבעיה — כי ילד עם ליקוי הוא כוש.

● למי אתה מומלץ להתקשר עם „ניצן“?

לכל הורה המגלה אי-אלו בעיות, אפילו קטנטנות. בואו אלינו, אנחנו מעסיקים רופאים מומחים ואנחנו נותנים את כל העזרה — גם לילד וגם להורה. הכתובת שלנו היא אגודת ניצן, רח' פרץ חיות 5, תל-אביב.

● האם זו עמותה וולנטרית?

כמוכן.